

MANTANA 8

Měsíčník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 14, číslo 8

Srpen 2011

ÚVODNÍK

Každý by měl pochopit, že horu nelze pokořit. Je nepoddajná a obrovská. Horu musíte prostě milovat a výstup na její vrchol přijímat jako štěstí, které vám bylo dovoleno, a jako nádhernou možnost dotknout se čisté mysli hory, přímo spojené s věčností. Samozřejmě, že můžete mít radost, že jste překonali vypětí, chlad a nebezpečí, pocítili jste, že jste skutečný muž, ale především je důležité se radovat z toho, že vás hora pustila na svůj vrchol, abyste mohli procítit mohutný rozum hor. Hora vás totiž pouští pouze tehdy, když k ní jdete s čistou duší.

Úryvek z knihy Ernsta Muldaševa – Neuvěřitelné výsledky tibetské vědecké expedice.

Jižní stěnou Marmolady

17.-20.8.2011

Pavel Bohuněk

Ve dnech 18.-19.8.2011 se nám se Zdeňkem Němcem podařilo vylézt Cestu přes Rybu v Jižní stěně Marmolady. Na začátek by se snad hodily nějaké informace o této slavné cestě.

Tato cesta je alpskými experty označována za mistrovské dílo a bývala považována za nejtěžší cestu v Dolomitech (případně v celých Alpách) v osmdesátých letech. Cesta vede v téměř dva kilometry široké a 900m vysoké jižní stěně Marmolady na její druhý nejvyšší vrchol - Punta Ombretta (3 230 m). Nejvyšším vrcholem Marmolady i celých Dolomit je Punta Penia (3 343 m).

Cestu vytvořili Igor Koller & Jindřich Šustr v termínu 2. – 4. srpna 1981. Cesta je dlouhá 1220m (38 délek) a původní klasifikace byla 7+, A2. O první RP přelez se postaral Heinz Mariacher & Bruno Pederiva v roce 1987 a ohodnotil ho za 7b+ (dnes 7b, 9-). První free sólo této cesty si připsal H.-J. Auer v roce 2007.

Cesta vede přes „výraznou“ jeskyni ve tvaru ryby, podle které byla pojmenována.

V tomto čísle najdete:

- Slevy na chatách v Tatrách
- Test pro chytré hlavy
- Eurohry v Doksech
- Radosti domácích terénů
- Co kdo s kým, kdy kde a jak
- Hádej, hádej kvakoši

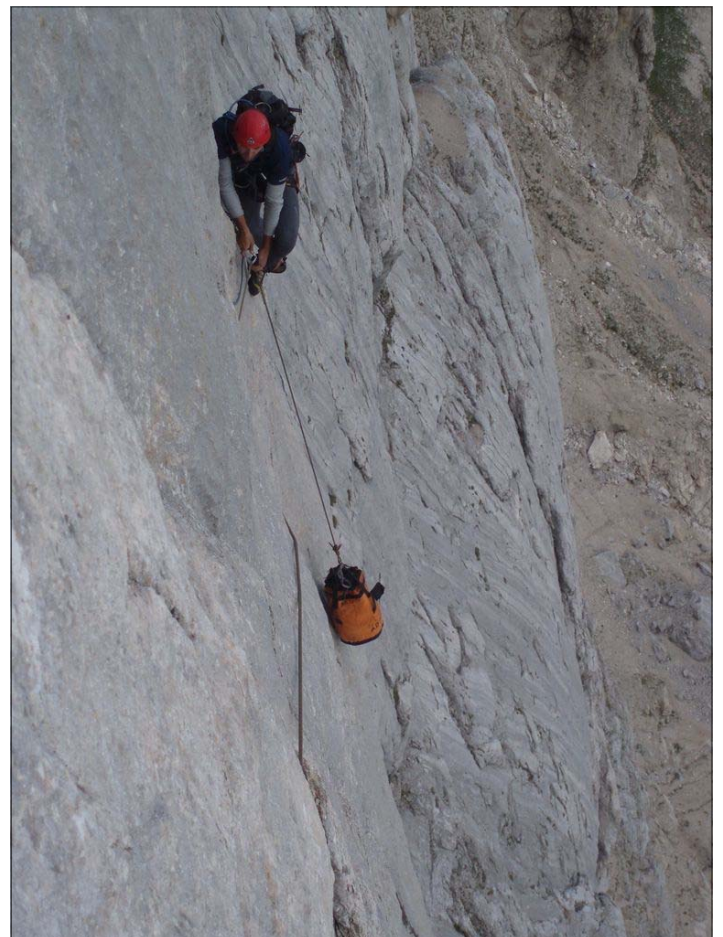
I když to zní hloupě, tahle akce byla v podstatě náhradním plánem. Původně jsme chtěli jet do Chamonix na jednu mojí vysněnou cestu. Bohužel (nebo bohu díky) jsem přes Štěpána od horských vůdců zjistil, že podmínky ve stěně byly opět špatné jako každý rok a stejně Zdeněk neměl tolik času. Navrhl jsem tedy Jižní stěnu Marmošky, což se Zdeňkovi líbilo. Že bychom mohli zkusit Rybu, mě samozřejmě napadlo, ale spíše jsem se chtěl se stěnou nejdříve seznámit a vylézt něco lehčího. Jenže ten zatracenej červík v hlavě mi nedal spát. Týden jsem nemyslel na nic jiného. Pořád jsem přemýšlel, jestli na to máme, a jestli to není od nás moc troufalé. Přípravu jsme se Zdeňkem nepodcenili. Mimo pár telefonátů jsme spolu dokonce vylezli i jednu cestu v Labáku. Taktiku prý promyslíme cestou do Dolomit.

Vše nějak rychle uteklo a najednou sedíme v autě a valíme směr Itálie. Probrali jsme všechno možný, ale o tom, co vlastně polezeme, jsme se nebavili. Jako bychom se toho báli. Oba jsme chtěli Rybu, ale nevěděli jsme, jestli na to máme. Na počasí se vymlouvat nedá, protože takhle pěknou předpověď na Dolomity jsem snad ještě neviděl.

Ráno nás zastihlo kdesi pod Passo Fedai. Vůně hor a hnoje mě tahá ze spacáku. Mezi vrcholky vylézá slunce a já jsem hrozně rád, že jsem opět tady, v mých oblíbených Do-

lomitech. Přejíždíme do Malga Cialpeli, východního bodu pod stěnu. Parkujeme u nějakého statku, kde se dá celkem slušně vegetit. Konečně přichází řeč i na cíl našeho výletu. Oba se shodujeme, že to zkusíme. „Snad to půjde nějak přehákovat, kdyby to nešlo přelézt“. Celé dopoledne se jen tak poflakujeme a snažíme se balit. Když si myslíme, že tahačky jsou dostatečně těžké, můžeme s nimi odpochodovat pod stěnu. K Rifugio Falier míří davy turistů. My s těma krysama na zádech mezi nimi vypadáme dost podivně. Cesta je příjemná a trvá asi hodinu. U chaty studujeme stěnu, která je zde jako na dlani. Zdá se, že je vše jasné a s nákresem to sedí. Dnes budeme bivakovat přímo pod stěnou. Mysleli jsme si, že tu budou nějaký bivaky, ale nic pořádného tu není. Natahujeme první délku za 5+. Takhle těžkou pětku jsem snad ještě nelezl. Zdeněk se do ní snaží nalézt, ale moc se mu to nezdá. Tak traverzuje sem tam, než konečně našel schůdný směr. To jsem zvědav, co budeme dělat nahoře, když tady nadáváme v pětce. Cestou slaňují nějakí borci, kteří lezli „jen“ na polici. Říkají, že první těžká délka je zateklá a tím pádem dost těžká. To nás moc nepotěšili.

Ze spacáku se ráno moc nechce. Že bych se nějak extra vyspal, se říct nedá. Je úpl-

ný azuro a svítá. Tak ještě chvíli... . Kolem sedmé hodiny začínáme stoupat po fixech. Zdeňkovi se s mým zánovním žimarem moc nedaří, ale po pár metrech si na něj trošku zvyká. Dnešní první délka vychází na mě. Tenká sokolíkova trhlina za 5+. Pěkné a už pevnější lezení. Druholecze leze s malým batůžkem a svini taháme. Kladka se samoblokantem je parádní věc. Zvykáme si na systém tahání batohu a celkem rychle nabíráme v lehkých délkách výšku. Vedou většinou pěknými plotnami. Vypadá to, že se cestu někdo snažil dojistit. Na štandech jsou dva nýty a tak jeden na délku. Někomu se to zřejmě nelíbilo a všechny nýty stloukl tak, že se nedají cvaknout. My jsme ale kluci chytří a máme dostatek kevlarek, kterými je protahujeme. „V těžkých délkách se ty nýty budou hodit“, říkáme si. Omyl. V šesté délce nýty náhle končí. Na štandech pouze shnilé skoby a v délkách většinou vůbec nic nebo jen provázané hodiny nějakou rakovinou. Skoba se občas taky našla. Cesta pokračuje asi stometrovým pravouhlym koutem. Po osmi pětkových délkách začíná konečně pořádné lezení. Přišlo mi, že čím bylo lezení těžší, tím bylo hezčí. První délka za 6a je opravdu krásná. Kolmá plotna s velkýma dírami. Jištění žádné a možností na založení také moc není. Další dvě délky za 6a+ a 6a jsou ve

stejném duchu. Konečně jsme pod první těžkou délkou za 7a, do které se pouští Zdeněk. Rozvážně postupuje vypečeným, rajbákovým traverzem, který je opravdu vtipně zajištěn. Dvě skoby vedle sebe, potom 4 metry nic a další skoba. Traverz se Zdeňkovi daří, ale následuje mokrá spárka. Skoro se nedá lézt, jak klouže. Mně se traverz na druhém s batohem daří čistě, ale řekli jsme si, že druholecze to řešit moc nebude, ať nezdržuje. Následující délka je za 6b+, kterou si ani jeden nepamätujeme. Asi byla hodně lehká. Jde jí opět Zdeněk, aby na mě vyšla ta nejtěžší délka, která následuje vzápětí. A je to tady. Jsme na štandu po klíčovou délkou za 7b. Toho jsem se bál. Ryba je téměř na dosah, ale dělí nás od ní plotna, kterou znám z titulní strany nového průvodce. 40ti metrová plotna, ve které není vidět žádné jištění. Jen asi tři smyčky. Jsem z toho trošku nervózní. Tady se rozhodne, jestli nás Ryba pustí k sobě, nebo pojedeme se sklopenýma ploutvema dolů. Moc se nerozmýšlím a začínám ukrajovat první metry. Lezení je naprosto famózní. Dlouhé nátahy po dírkách, nohy na tření. První jištění je dost vysoko nad štandem. Krásný bong v díře. Čtyři metry nad ním je v malé dírce, asi už hodně starý, abalak. Smyčka je zpuchřelá a do půlky přefříznutá. Tři metry nad tímto jištěním je klíčo-

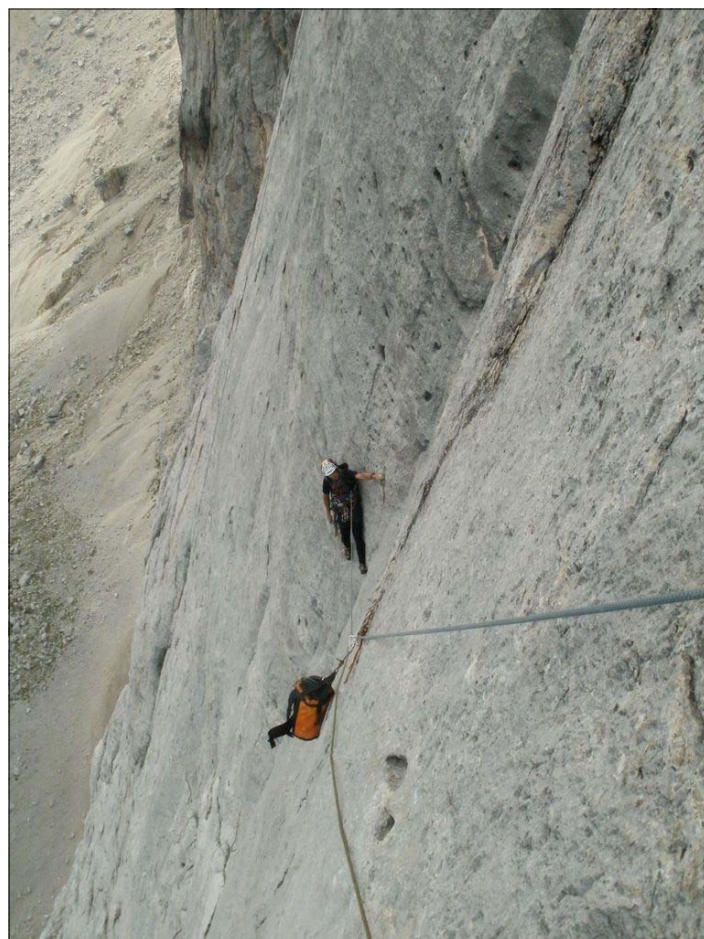
vý krok. Úplně hladká stěna na tření a kdesi vysoko svítí dva malé omáčovaný bočáky. Je mi z toho trochu úzko. Snažím se k abalaku něco přidat, ale bez šance. Stepoval jsem u něj tak dlouho, až mi ujely nohy a tu krásnou smyčku jsem opral. Naštěstí vydržela. Po pár nejistých krocích ždímu ty dva malé bočáky a nechápu, co dál. Kdybych hodil tlamu, smyčka nemá šanci. Všiml jsem si malé lištičky, kam jsem hned vrazil háček. Tím jsem se trochu uklidnil, háček cvaknul jako postupové jištění a z bočáku jsem se zvedl do děr, které mě dovedly k hodinám. Pak následoval nádherný traverz a vzdušný štand. Máme z toho oba radost. Zdeněk se rychle dostává ke štandu a pokračuje poslední vypečenou délkou za 6c do jeskyně. Už toho má asi dost, protože když dolézá do hlavy Ryby, hlásí, že je v ocasu. Rozhodujeme se, jak dál. Je půl šestý a nám zbývá ještě pět délek těžkého lezení. To už dnes asi nestihneme. Natahujeme tedy první délkou z Ryby za 7a, kterou považujeme za nejhezčí délkou celé cesty. Z Ryby se vylézá vpravo a jde se krásnou technickou stěnou. Pak se traverzuje po velkých dírách nad Rybou doleva, až nad její ocas a dále rovně přes několik bouldrů ke štandu.

Bivak v jeskyni není zas takový komfort, jak jsme si představovali. Já spím v hlavě, kde

se sice dá celkem pohodlně ležet, ale celou noc mi na hlavu kape voda. Zdeněk spí v ocasu, kde je to více nakloněný a je tam nasráno. Ráno ale není mokrá, jak já. Noc je celkem příjemná. Pozorujeme meteority a zvedající se mlhu. Ráno je zase vymetáno. Asi bude pěkný vedro.

Místo ranní rozcvičky žímarujeme ke štandu. Zdeněk se hned vrhá do další délky za 7a. Pěkná plotna s těžkým místem na konci, kde Zdeněk dlouho bojuje. Už to vypadalo, že

to snad nedá, ale vytahuje háček a menším kaskadérským kouskem dosahuje štandu. Čeká nás poslední délkou za 7a. Jsme už dost unavení ze včerejška a je to znát. Kyvadlový traverz se ani nepokouším lézt čistě. Houpu se v nějaký rakovině, a snažím se dosáhnout spárky. Ta nabízí opravdu luxusní lezení, kam stopery padají samy. Nechávám se tím poněkud unést a štanduju u špatného štandu. Zdeňka tedy spouštím k tomu správnému, kam také slaňuji. Následuje 6a+, která vypadá dost nelogicky. Spárou, a pak traverz ve stropě ke štandu. Nakonec v tom stropě jsou ohromná madla, takže se nezdržujeme. Poslední délkou na polici je za 6c a je ukrutně dlouhá. Těžká, otevřená spára, ve které je natlučeno tolik skob jako v předchozích 20 délkách dohromady. Únava už je fakt znát, jsem líný udělat jakýkoliv normální lezecký pohyb. Takže police dosahují stylem: „Na čistotu seru, na vrchol se deru.“ Na polici dáváme menší odpočinek. Máme velkou radost z toho, že máme to nejtěžší za sebou. Tahat už nebudeme. První leze s malým batohem a druhý s tahačkem. Zbývá nám ještě 18 délek. První za 6a je opravdu hezká plotýnka. Další délkou za 5+ je dlouhá koutová spára. Pak následuje několik délek v plotnách posypaných sutí a balvany. Hledání jištění a štandu zdržuje

dolů. Nevím, jak se to stalo, ale najednou jsme se rozdělili. Před námi je uprostřed vodní led. Já jdu nebo spíše běžím vpravo a Zdeněk uhnul doleva. Nejsem si jistý, kdo jde správně. V té tmě se to nedá odhadnout. Zdeněk se snaží ke mně natraverzovat po ledu, ale v botaskách to opravdu nejde. Vytahuje tedy lano a krkolomně se dostává zpět. Já valím dál stejným směrem a doufám, že se dole sejdem. Naštěstí přicházím na suťovisko, kde se dá přejít na Zdeněkovu stranu. Čekám na něj. Dopijíme poslední vodu, co máme

nejvíc. Po asi osmi délkách se dostáváme do komína. Už nás to lezení nebaví a představa deseti délek v komíně není moc lákavá. Naštěstí je to lehký lezení, ale dost rozlámaný a místy tam teče voda. V nákresu si s vrškem moc hlavu nelámali, takže celých 18 délek jen tušíme, kde jsme. Tři délky pod vrcholem se začíná zatáhnout a pršet. Pokud jsem se nespletl, tak nás čekají tři trojky a jsme tam. V první trojce jsou čtyři skoby asi metr od sebe. Nechápu! Zdeněk pod vidinou blízkého vrcholu se do ní vrhá tak rychle, že si ani nestihl sundat tahačák. Je to opravdu tak! Stojíme pod vrškem. Posledních padesát metru téměř běžím. Začínají padat kroupy a déšť nabírá na intenzitě. Konečně! Jsme na hřebeni a vidím ledovec. Vlevo začíná ocelové lano. Kolem létají blesky, takže u ferraty bude ideální štand. Jsem už úplně duch. Zdeněk to rychle vybíhá. Podáváme si ruce a jsme nesmírně šťastní, že jsme tady. Na střechu lanovky je to asi 20 metrů. Slézáme po žebříkách dolů. Dveře jsou zavřené. Po traverzách jsme se vkradli na nástupiště, kde je to jako v ráji. Neprší, nefouká a na gumových rohožích se bude hezky spát. Ještě jednou si podáváme ruce a máme fakt radost.

Bivak sice vypadal pěkně, ale spát se nedá. Jsme mokří a navíc tu pořád něco píská a bzučí. Asi v půl jedny ráno si všímám, že je krásně jasno a svítí měsíc. Navrhuji začít sestupovat. Slaňujeme ze zábradlí 50metrů na ledovec a valíme po něm celkem rychle

a pokračujeme po sjezdovce na silnici na Passo Fedaia. Sestup zakončujeme 16km dlouhým pochodem smrti k autu, kde jsme asi v půl šestý ráno.

Druhý den musíme ještě vyběhnout pro věci do depozitu pod stěnou. Jdeme jen nalehko s foťákem. Už je to příjemná procházka. Kocháme se zelenými loukami a obrovskou jižní stěnou Marmolady, kterou jsme prostoupili. Ani se nedivím Igorovi Kollerovi, který si tento kus země zamiloval a strávil tady většinu času. Zasloužené pivo na chatě pod „naší“ Rybou je tou pravou tečkou za tímhle povedeným výletem.

Pája

Přestavba Chaty pod Rysy a slevy na chatách ve Vysokých Tatrách

Asi všichni víte, že Chata pod rysy prochází mohutnou přestavbou, která byla zahájena v červnu loňského roku a letos pokračuje. V důsledku deštivého a chladného léta však ne tak rychle, jak by si její spolumajitelé (James a KST) přáli. Největším problémem je financování, vždyť "peníze jsou vždy až na prvním místě". Rozpočet přestavby je 516.805 EUR a podílí se na něm nejen zdroje spolumajitelů chaty, ale i státní dotace. Jedním z významných finančních zdrojů by měl být výnos z prodeje mimořádných známek James, které jsou nabízeny v hodnotách 5, 10, 20 a 50 EUR. Tyto známky jsou k dispozici i na sekretariátu ČHS, kde je lze platit v Kč, a proto znovu vyzýváme všechny, kdo mají rádi Tatry, aby se k podpoře přestavby této nejvýše položené chaty připojili. Podrobné informace o mimořádných známkách jsou na webu ČHS (www.horosvaz.cz) v rubrice [Nabídka zboží](#).

Přestavbu chaty můžete podpořit i netradičním způsobem, který nabízí "chatár" Viktor Beránek pod názvem "Miesto na peci vaše meno na peci". Pokud výstavbu pece na chatě podpoříte, můžete získat, v závislosti na výši podpory, doživotní poukaz na slevu na "nejlepší čaj vo vesmíre", slevu na ubytování a dokonce doživotní právo spát na této peci... Takové nabídky se neodmítají. Podrobné informace o této akci i o současném provizorním provozu chaty naleznete na jejím webu <http://www.chatapodrysmi.sk/>.

Informace o průběhu přestavby včetně fotek jsou k dispozici [na webu James](#). Předem díky všem, kdo přestavbu chaty podpoří.

Většina horských chat ve Vysokých Tatrách stále zachovává přízeň i českým horolezcům a nabízí členům ČHS slevy na ubytování. Slevy máme ve většině případů k dispozici díky vlastníkům těchto chat (James a KST), kteří je vyjednali nejen pro své členy, ale i pro ČHS. Pouze v případě Sliezského domu dojednával slevy ČHS.

Podrobné informace získáte na webech jednotlivých chat, zde je k dispozici stručný přehled slev:

- Chata pri Zelenom plese (Brnčálka) - sleva na ubytování 50 %
- Zbojnická chata - sleva za ubytování 50 %, sleva na ubytování se stravováním cca 3 EUR
- Téryho chata - sleva na ubytování 50 %, sleva za ubytování se stravováním cca 3 EUR
- Sliezsky dom - sleva za ubytování 5 EUR/noc
- Zamkovského chata - sleva na ubytování 3 EUR, sleva na stravování 15 %
- Chata pod Rysy - slevy nejsou nyní poskytovány, protože chata je v provizorním provozu

Upraveno z dopisu B. Valentové, tajemnice ČHS

TEST PRO CHYTRÉ HLAVY

Hádej kvakoši! Kdo tam?

- a) Šiška
- b) Plod jehličnanu
- c) Prasolez
- d) Hlinomaz

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční 3.října od 19.00 v naší oblíbené restauraci U Kocoura v Chomutově na Blatenské.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové a příznivci klubu.

POSLEDNÍ SLANĚNÍ

Letošní "Poslední slanění" se bude konat v restauraci Pod Lípou v **Nové Vsi v horách v sobotu 5.11.2011**. Naproti restauraci je pension, kde je možné si objednat ubytování (rezervace na telefonním čísle 608 888 884). Další informace najdete na: www.kdpodlipou.cz. Kdo si chce pokecat a posedět u kytar, tak může přijet už v pátek. Sraz na hru je v sobotu v 10.00 hod. Večer se o zábavu postarají dvě kapely - osvědčený "Album" a Liberecká rocková kapela "Maršál bazén". Tak si včas naplánujte volno, přezujte na zimní gummy a doražte v co největším počtu.

Loni jsem si s Tomem vyzkoušela šestnáctiboj na Eurohrách v Doksech u Máchova jezera a moc se nám toto sportovní zápolení 100 týmů každý o šesti členech líbilo. Tedy rozhodnutí, zda opět jet či ne, bylo jasné. Jenže tým musí mít 6 členů a z toho alespoň jednu ženu a jednoho člena mladšího patnácti let, nebo staršího pětáctiřetletí.

Nevím, jak u kluků, ale u DeTo (Deivi a Toma) vypadala příprava na Eurohry následovně – po dobu cca tří měsíců jsme si 1x týdně vyběhli do terénu, občas se podívali na kolo, zajeli na skály, vzpomněli si na bazén či rybník, ale práce na baráčku či zahradě nebo víkendové toulky nebyly tréninku 2x nakloněné. No a co čert nechtěl - v pondělí (ani ne týden před Eurohrami) jsme vyjeli nad Kálek, že se opět proběhneme, a pak si na Volárně zaplaveme. Jenže mě začala při běhu bolet pata a verdikt lékaře zněl: zánět Achillovy šlachy – možná první projevy sportem opotřebovaného těla. Následovala rychloléčba a žádný klid, neboť bylo třeba si připomenout držení pinčesových pálek a kuželkových koulí.

Poněkud vyděšený Broňa se teprve ve středu (dva dny před odjezdem) dověděl, jaké disciplíny nás čekají a ježil se hrůzou tlačící sekačku na trávu na zahradě, že nemá nic natrénováno.

Co naplat – tým pod názvem HoroKoláci (neb část nás holduje více skalám - Broněk, Martin Jech a já a někteří jsou spíše milovníci cyklistiky (Tom Bubeník a Danek Tesař) či jiných koleček inlinů (Vítek Bozděch)) a jeho fanklub Broněček Bandas a mamka Šiška Pěťa Bandasová s Davídkem (stále ještě dva v jednom) vyráží v pátek 26.8. odpoledne směr Doksy, kde je třeba se registrovat a ubytovat a ještě téhož večera vyslat jednoho týmového hráče do boje na inlinech proti dalším 99 členům ostatních družstev. V desetičlenné slupině se na startu objevuje i soupeř Jindřich z Refugia z týmu Tisáků, kteří se Euroher účastní už několikátý ročník. Bylo odstartováno a Vítek nám bere dech – jede báječně, jen v posledních kolech se Jindřich nebezpečně blíží, ale nakonec Vítek vítězí o vteřinu. Obsazujeme celkově 34. místo.

Večer končil a bylo třeba se vyspat na náročný víkend s těmito disciplínami v tomto pořadí:

Sobota: Orientační běh za nás bojovali Vítek, Danek a Martin

Nohejbal : Vítek, Danek a Broňa

Kolečkové křeslo pro handicapované : Deivi a

Tom

Kopaná: Vítek, Danek, Broňa, Tom, Martin

Beach volejbal: Vítek a Broňa

Lukostřelba : Deivi, Tom, Broňa a Danek

Plavání - štafeta : Tom, Broňa, Martin

Stěna - štafeta: Martin, Broňa, Deivi

Stolní tenis: Deivi, Tom, Broňa , Vítek

Bungee (natahování gumy): Vítek, Danek, Broňa, Tom, Martin

Kola – štafeta : Tom a Dan

Neděle: Kola single - časovka : Tom

Tenis – Vítek, Danek, Broňa

Biatlon- štafeta : Deivi, Martin, Danek

Jungle (opičí dráha) : Deivi, Broňa, Martin

Kuželky : Deivi, Tom, Broňa, Martin

Rafty: Deivi, Tom, Broňa, Danek a Vítek

Ráno jsme dofoukli duše našim kolům, které jsme zvolili jako dopravní prostředek na přesuny ze stanovišť různých disciplín (kromě fanklubu, ten se přesouval vozem). Zabalili teplejší věci, lezení, ručník, plavky a běžeckou obuv a vyrazili jsme směr stanoviště na orientační běh, který nám začínal v 7:50, ale ještě chvíli trvalo, než jsme se rozhodli, kdo z nás poběží. Danek byl jasný, Martinovi se chtělo, stejně jako do všech dalších disciplín. Počítám, že by si nejraději vše odsoutěžil sám, abychom jej nezdržovali. Nakonec dostal svolení a my si z něj dělali legraci, zda nebude třeba vyhlásit celostátní pátrání vzhledem k jednomu letošnímu výletu s Jířou do skal, kdy jej museli 4 hodiny hledat, ale naštěstí zde šlo jen o práci s mapou bez kompasu.

Třetí byl zvolen Vítek a o co víc se bránil, o to menší měl naději, že to za něj někdo vezme a dobře jsme udělali. Trochu jsme se po odběhnutí kluků zapovídali a v mžiku byl zpět Dan a cca 3minuty po něm Vítek a jemu v patách Martin, který se dal přirovnat k tryskomysli.

Tomu se říká dobrý začátek, který Vítek, Broňa a Dan hned zpečetili výhrou v nohejbale a já s Tomem relativně pěkným časem v rychlostní jízdě na křesle pro handicapované, k čemu jsem byla naprosto vhodný adept vzhledem k mému zánětu Achillovky.

Ale naše radost neměla dlouhého trvání, došlo totiž na kopanou, u které stejně jako u nohejbalu, volejbalu, stolním tenisu či tenisu je volen soupeř náhodně. Tedy jsme doufali v silově vyrovnané družstvo - jinými slovy nuly, ale na hřiště vběhli fotbalisti. Naši kluci strážili každý jednoho hráče, Broňa na střídačku s Tomem bránu a zdálo se, že pár gólů dostaneme, ale nebude to tak zlé. Ovšem tak tomu bylo, dokud nebyl vpuštěn na hřiště Martin ze střídačky, což byla zelená pro soupeře. Martin se snažil a lítal po hřišti jako splašená kobyla, ale smysl fotbalu zřejmě nepochopil. Možná zaujal taktiku soupeře vyděsit. Nepovedlo se a prohráli jsme 1:8 a na penalty 0:2. Není každý den posvícení.

Na dalším stanovišti jsem potkali naše známé Tisáky, kteří byli postaveni v plážovém volejbalu proti našemu Broňovi s Vítkem, ale celá akce dopadla tak, že než se kluci rozehráli, byl konec. Téměř každá disciplína až na kola, rafty, plavání (prostě časovky), je pouze na 15minut. Navíc se mi zdálo, že hřiště bylo menší, než na normálním plážovém volejbalu, tudíž našich i soupeřovo míče šly často do outu. Ale dobrá nálada a pohoda mezi

námi stále panovala a vše jsme si užívali.

Na Lukostřelbu nastoupil Tom pln otázek, jak se mu bude dařit, neb předminulý rok zde udělal rekord a loni netrefil téměř nic. Dále jsem střelila já, Broňa a Dan, ale zadařilo se jen Broňovi a mně, ale kluci nám to mohou večer vylepšit na štafetě kol v terénu, kterou já jela s Tomem loňský rok a příliš jim to nezávidím, kord když se právě schyluje k dešti.

Nedaleko tohoto stanoviště běhají další týmy biatlon (běh a střelení na terč z leaserové vzduchovky) což my máme na programu až zítra. Je to disciplína, kterou jsem si moc chtěla vyzkoušet, ale půjde to vzhledem k mé noze, která za pomoci „vitaminů na recept“ od lékaře a opatrnosti pomalu rozchozují?

Když zvládnou vyběhnout, zvládnou i návrat a k tomu se slušným časem? Jenže s odpovědí mi nikdo nepomůže, ani já ne, a tak čekám do dalšího dne a odreagovávám se průběhem dalších disciplín.

Za mrholení se přesouváme samozřejmě kolmo na pláž k Máchovu jezeru, kam nestíhá od vzdáleného auta dojít Péťa v břišku s Davidkem a Broněčkem na odstrkovadle a bohužel přichází o největší legraci dnešního dne. Následuje štafeta plavání, každý ze tří plavců musí obeplout molo, což je úsek asi 250m dlouhý. Do vody se první vrhá Tom a nedělá mu to problémy, neb voda je momentálně teplejší než vzduch a tuto disciplínu již absolvoval předchozí rok. Síly si rozložil parádně a čas měl stejný jako loni – tedy znamenitý. Předal štafetu a do vody se vrhá Broňa, který pochopil, že tato disciplína je tak tak v jeho silách, ale já si myslím, že jej brzdil hustý porost jeho mužného těla, což překonal a čas měl také supr. I Martin se následně vrhnul odhodlaně do vody a stejně jako ostatním plavcům mu došly síly v půlce trasy u mola a my se začali popadat smíchy za břicho, protože Martin nám předvedl pár nových plaveckých stylů, jejichž hlavním účelem bylo zřejmě cákání, až jsme se poroty z legrace ptali na záchraný člun, ale byli jsme rádi, když se Martin doslova doplácá na břeh. Čas nakonec neměl špatný, ale sáhnul si na dno a po odpočinku nám prozradil, že to byla jeho nejdelší uplavaná trasa v životě, čímž nás (hlavně mě) šokoval, protože o sobě tvrdil, že je dobrý plavec a nepřenechal plavání zdatnějším, ač zájem jeví, a že jsou zdatní plavci tu několikrát padlo. Martin asi nepochopí, že nemůže být mistr světa ve všech disciplínách, a že jde o týmovou hru.

Ted' nastal konečně náš čas – rychlostní štafetové lezení na umělé stěně!

Lezlo se nám vskutku přepychově a umístili jsem se celkově na osmém místě. Šlo i o propracovanost systému přecvakávání a to nás možná ze začátku sem tam zdrželo.

Každopádně výkon to byl pěkný, jen na Martina byla opět výtka. Pravidla nám byla vysvětlena před lezením – při ukončení soutěže musí lezec zůstat na stěně v místě dolezení, protože i tyto metry se do konečného skóre počítají, což Martin nerespektoval a vylezl zběsile až nahoru a ještě skočil do nedobráného lana. Postě střelené šídlo!!!

Probírání strategie zážitků posledních minut nás připravili o vzácný čas rozpinkat se na následující stolní tenis, kde já s Tomem hrála čtyřhru, Vítek dvojhru a Broňa dokonce zasedl na kolečkové křeslo pro handicapované na dvojhru. Trénink před Eurohrami nám nebyl příliš platný bez rozpinkání těsně před hrou, a tak jsme uhráli jen jeden set, ale snaha byla.

Padlo rozhodnutí, že porážek už bylo dost, a proto jsme se již za vytrvalého deště přesunuli na bungee – což je tzv. tahání gumy do dálky. Soutěž, co jsme si několikrát vyzkoušeli na slanění. Podmínky nebyly ideální vzhledem k vydatnému lijáku, ale i tak téměř každý z klubů udělal tak 10m.

Ted' už zbýval jen beachvolejbal v mokrém ledovém písku a s nasáklými míči, čehož se zhostil Broňa s Vítkem, a pak už jsme jeli odpočívat na ubytovnu s tím, že za hodinu začne tvrdý štafetový závod cyklistů na zhruba hodinu v blátě, zimě a dešti – nic záviděníhodného. Dokonce i Tom s Danem do poslední chvíle doufali, že se žádný závod konat nebude, ale nakonec si zvykli na jízdu blátem a obsadili krásné 31. místo. Pak jsme ještě hodinu oplachovali kola, helmy, bundy – o ucpaném odpadu raději vůbec nemluvit.

Bandasky mezitím odjeli na návštěvu za známými a my debatili skoro do jedenácté v pokoji a bavili se především Martinovými rozprávkami, nahrával nám doslova na smeč. Byl to velice úsměvný večer, ale bylo třeba jít do hajan, abychom druhý den vyrovnali, co jsme dnes nezvládli.

Ráno jsem vstala s Tomem první do krásného slunné-

ho rána. Tom se připravil na cyklistický závod - časovku a mezitím polospící kluci doufali, že nám odpadne první disciplína tenis a to kvůli rozmáčenému hřišti (antuce) po včerejším dešti. Když to tak shrnu, bylo by to pro nás bodově výhodné – protože jsme to projeli na plné čáře, ale pro mě jako diváka to byl nejtípnější zážitek toho dne. Smála jsem se až jsem se za břicho popadala. Vítek ve dvouhře vypadal, že chce soupeře sestřelit. Tenis mu normálně zřejmě jde, ale začátek před osmou hodinou ranní jeho organismu zřejmě příliš nesvědčí. No a Broňa ve čtyřhře s Dankem působili doslova jak ze seriálu A je to! – velmi vtipná dvojka!!!

Myslím, že budu mít dlouho na co vzpomínat.

Měli jsem skoro dvě hodiny do další disciplíny, tedy jsme vyklízeli své věci z pokoje a já si protahovala nohy a zkoušela běh a kupodivu šel bez větších obtíží a bolestí. Přicházela má chvíle a rozhodnutí, kdo z nás poběží biatlon, na který jsem se rok těšila. Dlouho jsem se nerozmýšlela, nechala se zapsat na štafetu první a vyběhla – vždyť heslo tohoto víkendu bylo: „Na nohu se.. do cíle se deru“ (myslím, že mě to naučil Broňa kdysi na stěně).

První okruh 400m se běžel báječně, z pěti terčů jsem trefila čtyři a běžela jedno trestné kolečko a ve druhém kole 400m to byla také pohoda. Pár metrů před jeho koncem mi v noze ruplo a ke střelbě jsem pomalu doskákala a moc se snažila tentokrát ve stoje trefit vše už kvůli bolestivým trestným kolečkům, které jsem si vyfasovala ještě tři, než jsem předala štafetu Martinovi a ten pak Danovi.

Očekávanou disciplínu zvanou Jungle (opičí dráhu vytvořenou na kmenech stromů) jsme dali levou zadní s Broňou i Martinem ve slušném čase, ale tak, abychom

měli příští rok co zlepšovat a v krásných poledních hodinách jsme se přesunuli na oddychové kuželky. Kde podle nás laiků chytne člověk kouli do ruky, pustí směrem ke kuželkám, a pak se děj vůle Boží a v našem případě se příliš nedělo. Nevadí a úsměv na tvářích si udržujeme za krásného teplého poledne až k předposlední disciplíně – k raftům.

Tyto rafty s raftováním neměly společného téměř nic, možná jen, že tu byl raft (gumový člun pro vícečlennou posádku) a voda tedy tzv. olej, ale o to více bylo třeba vědět jakým způsobem musí být pádlo ponořeno, aby plnilo na 100% funkci a šetřilo sílu a směr plavby musel být přesný. Zde šlo totiž o rychlé rozhybání plavidla posádkou o pěti členech (4 pádlují, 1 kormidluje) směr ostrov vzdálený cca 700m a zpět. Což se někomu může zdát jako hračka, ale například Broňa následující noc kvůli namožení ramene skoro nespál. Tady musím klukům složit poklonu. Raft jsem měla řídit a velet mu já, ale zbylo na mě jen řízení a pomocné pádlování. Broňa s Tomem vepředu – určující tempo si jej hned na začátku stanovili sami bez jakékoliv rady, což bylo ohromující. Co bylo ale pochvalné, že z něho celou dobu neslevili. Po jízdě se jeden druhému přiznali, což bylo vtipné, že Broňa se řídil tempem Toma, ale Tom celou dobu tempem Broni. Samozřejmě chvála patří i Vítkovi a Danovi, kteří druzí v řadě pracovali naprosto stejným tempem. Bohužel nám o pět vteřin uteklo první místo. Vědět to pár metrů před cílem, bylo by vítězství této disciplíny naše.

Nevadí, každopádně největším úspěchem byla rada naším soupeřkám zvaným Berušky (což je odvážný tým šesti drobných děvčat, které se s každou disciplínou hrdině perou, i když je jasné, že spousta týmu s chlapama je úspěšnějších). Viděly nás dojet a přišly si pro krátkou instuktáž, jak se raft řídí a vlastně, jak se správně drží

pádlo a jak se jím zabírá. Instuktáž proběhla během čtvrt hodky a my se vydali směr poslední zápolení - směr nohejbal - odkud si Vítek s Broňou nesli vítězství a nechali jsme Berušky jejich osudu.

Pak jsme si pokazili chuť obědem v jedné místní restauraci a počkali na vyhlášení vítězů, kde jsme potkali nadšené Berušky se slovy plných díky, že loni jely rafty za cca 45minut a letos za 17:26, pro přehled nejlepší čas byl letos 12:14.

Na vyhlášení vítězů jsme se dozvěděli pouze první čtyři místa, ale jaké pořadí patří nám, si musíme přečíst na internetu. Každopádně si každý tipnul a nikdo se netrefil - letos jsme obsadili **53. místo**.

Laťku jsme si tento rok nezvedli příliš vysoko, tudíž máme příští rok téměř 100% šanci se umístit lépe. Všem zdatnějším i méně zdatným týmům gratulujeme a děkujeme, že s námi hráli, protože bez nich by Eurohry nebyly a tolik bychom se nenasmáli. Tak zase s chutí do toho a ahoj příští rok!

Broňovo shrnutí Euroher 2011: „Je vidět, že kromě raftů musíme trénovat všechno!“

Jinak mé velké díky za krásný víkend patří mým parťákům Tomovi Bubeníkovi, Broňovi Bandasovi, Martinovi Jechovi, Danku Tesařovi, Vítkovi Bozděchovi a také fanklubu (Šišce a Bandasčatům), kteří nám fandili a naši snahu solidně fotodokumentovali, abychom měli s rozesmátými tvářemi na co vzpomínat. :-)

Přejeme krásné babí léto, za team HoroKoláků Deivi (Šiška)

Řešení kvakošské hádanky z předchozích stran:

Kuk na strejdu! Všechny odpovědi jsou správné!

Kočka

Každou chvíli čtu „upoutávku“ na exotické oblasti, ale že se i v našich horách, tedy Krušných, nachází linie hodné zřetele, je pro spoustu lidí tajemstvím. Určitě by si takové linie zasloužily více pozornosti. O důvod víc o nich psát, když přezení jedné takové je pro mě zlomovým momentem. Jedná se o cestu Jardovo trápení 6+ známou také jako Bongová spára na Kočku u vsi Pyšná. Když už nic jiného, tak jsou zde krásné výhledy po celém Chomutovsku. I když jsem cestu přešel „nehodnotným“ stylem, tak jen doporučuji, pro všechny příznivce těžších a hlavně pestrých „horských“ cest.

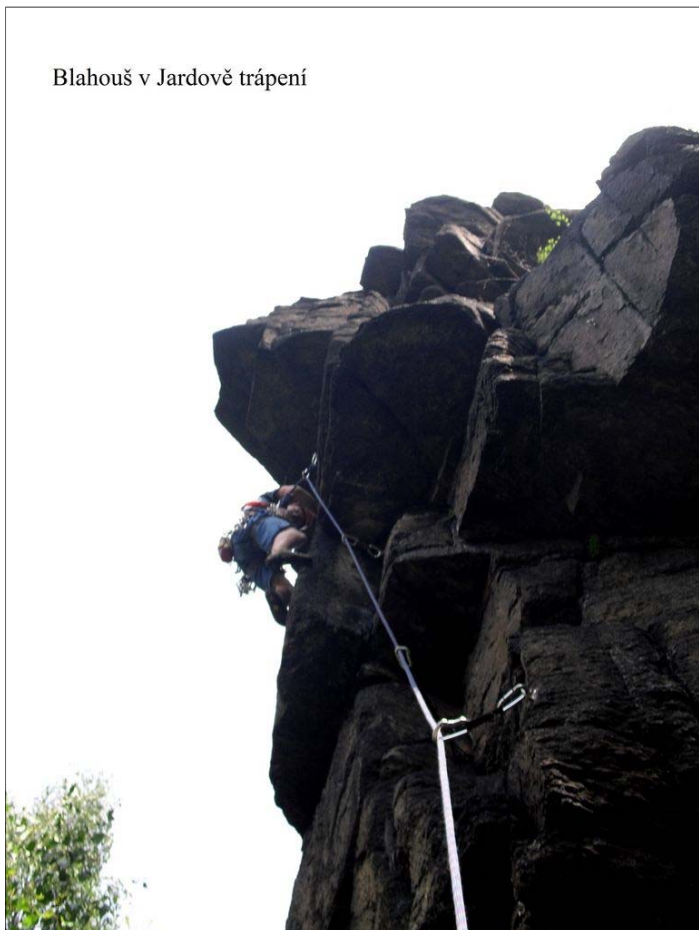
Upocené ruce znovu a znovu zasouvám do sáčku s máčem, což klasik Letoš nerad vidí, ale Je horko a já zkoumám možný postup. Nejdříve se člověk zahřeje, jakoby to bylo potřeba v tom parném létě, na pilířku umožněném v jakémsi zárezu. Nechytovaté chyty jen těžko potěší. Nicméně po překonání prvních tří, čtyř metrů se člověk může zajistit do nýtu. Dosažení prvního nýtu se mi daří kupodivu bez problémů. Ale překonání dalšího metru je otázkou několika pokusů. Sám nad sebou krotím hlavou, ale je třeba cestu pochopit. Parťák mě sleduje a čeká, kdy se na to vybodnu, ale nic mě netlačí a kousnu se. Jdu dál do koutku a nade mnou se nachází menší převísek, stačí uspořádat nohy a ruce a člověk se může zajistit do nýtu, který je umístěn ve stěnce pod dalším převískem. Do-

stat ruce do spoďáku v dalším převísku je už i otázkou přesvědčení. Sokol nedrží a chyt je vysoko. Nohy lepím na tření na nevhodně vrstvené skále a užívám chvatů ramene a nohou, které jsou pro mě novinkou. Po několika upocených a i nadějných pokusech konečně držím spodní chyt a levačku rychle zasouvám do začátku spáry, zajistím do nýtu a opět se nestačím divit. Znovu visím, síly rychle dochází. Konečně jsem však u třímetrové spáry, která je podstatou celé cesty. Letoš už vsadil všechny karty na to, že jdu dolů, ale já jsem ve svém živlu. Zkousím se napresovat do žábovnice a párkrát odlítávám i pod převis. Už se tomu i po delším pádu oba smějeme. A já jsem konečně dozrál k rozhodnému pokusu. Levou nohu umisťuju do levé stěny na lištičku a ruce do spáry. Daří se a pravou nohu konečně kopu pod sebe do spáry. Bezva, zvednu se a zapádluju a teď už mi to přijde daleko, a tak béřů připravený pětkový friend a vkládám do spáry. Jen pro jistotu za něj zatáhnu a on letí za směrem tahu po laně do údolí. Sakra, síly mizí před očima. A tak znovu pádluju a vsoukám do spáry nadějnější friend. V hlavě mi mizí všechny strasti normálního života. Vidím jen další metr nad sebou. Už nemám čas zkoušet friend a dřů se na konec spáry, kde funím do tmavé struktury skály a jen s vypětím všech sil se uklidňuju, lehce traverznu doprava a zajišťuju na poslední chvíli nýt, potom si vydechnu a srovnám nohy, ruce a adre-

Jihozápadní hrana na Mys

Blahouš v Jardově trápení

nalin. Řvu na celé kolo, protože poslední metry byly opravdu bouřlivé. Udělám pár kroků, zajistím vklíně-
nec a už vyštavený se přihlouple ptám Letoše, kde jsou ty stupně, na které se můžu perfektně postavit. Nakonec i tento úsek přelezu, i když mě to stojí pár let života a konečně si můžu vydechnout a potěšit se dobíráním druholezce.

Nádherná cesta, super parťák, prostě paráda. Nechci polemizovat nad obtížností cesty, jen můžu srdečně doporučit, neostýchejte se a pojdte vyzkoušet své lezecké dovednosti na domácí terény. Člověk odtud neodejde s prázdnou, jsou tu i jiné hvězdičkové cesty, např. Zlatý sokolík, Vrkní nebo třeba Cesta dlouhých nosů.

12. 7. 2011

Téměř o týden později mě vyzvedává Broněk, se kterým si už dlouhou dobu dlužíme nějaký společně prožitý lezecky intenzivní zážitek. Broněk, aniž bychom se domluvili, míří na Bořeň v Českém Středohoří, další řekl bych naše domácí oblast. Chce mi představit hvězdičkovou cestu Teplickou 6+ na Pravém jižním pilíři, aniž by tušil, že v roce 2008 jsem za jednoho větrného dne seděl za kamenem a fotil ve vrchní části jeho boj v této pohledné linii. Tehdy mě uchvátila, ale Naštěstí mám parťáky, kteří mé hamounské období přehlednou s úsměvem a nechají mě navázat se na ostrý konec. Tak nějak mám dojem, že přišla správná chvíle, dokonce se zdá, že na rozdíl od ostatních rozpálených skal je koutová linie ve stínu. Navěsím na sebe snad deset kilo materiálu, protože se nerad bojím. Počátek zdá se být položeným, jsou zde

stupy na „celou nohu“. Žába se pohodlně zakousává do spáry v pravé stěně. Jsou zde příjemné možnosti zajištění, zejména vklíněnci. Cesta se pozvolna kolmí, i ty stupy se zmenšují. Pohybují se nanejvýš obezřetně a pozvolna, jak plastický chirurg na ksichtě celebrity. Už cítím, že se přiostruje a tím se zhušťuje i mé jištění. Asi ve výšce 20ti metrů se nachází první kruh. Rukama jsem od něj na metr a člověk má pocit, že ne ho chytnout. Nakonec se daří a já bych si nejraději do něj odsedl. Pokušení odolám a snažím se stoupat dál. Najednou se dostávám do mrtvého bodu, pravou nohu mám úplně mimo těžiště na hraně pravé stěny. Broňka rozesměje moje prohlášení „A jsem v p.i.“. Kupodivu se snažím z mého oblíbeného místa kvaltem dostat. Nedovolím si žádné rychlé pohyby a jaká to nádhera, když stojím v rozporu jen na tření nohou a ono to drží. Jistím další kruh a následuje už jen lahůdková sekvence kroků, musím to nějak odšlapat, rukama si už příliš nedovolím. Konečně se přehoupnu na polici a opět si můžu vítězně zakřičet. Ke standu už je jen lehké lezení. Opět naplněn jeden letitý sen. Ta symbolika, že cestu vylezu právě s Broňkem, je pro mě příjemným kořením. Protože zblbnutím myslí zapíšu nedopatřím do knížky Lovecká, tak jí musí vyvést parťák. Jeho ironická hláška, že ho štvou tyhle laciný pětky, na oplátku rozesměje mě. Jako lahůdku nakonec Broněk vyvádí opět hvězdičkovou cestu Hladký kout na Středním jižním pilíři.

Blagodan Radostíposkočič

Broněk pod 2. kruhem v Teplické

2.8. Ohlémzanej **Perštejn** po letech navštívil Jirka Kučera s Párkem a pinoží se tu na osvědčených klasikách.

3.8. Ludvik Kostka neví, kde by lezl, a tak dopoledne působí na **Lišcích skalách** a odpoledne pak už na jihu **Bořeně**. Spolulezec není znám.

Pája s Alešem Michálkem popolézají v Tisý.

5.-8.8. Po řece Vltavě v keňu se Blagodan plaví, mávajíc pádlem děvčata na březích zdraví.

5.-20.8. Honza Unger s Týnou během dovolené u moře v Chorvatsku párkrát otestovali zdejší vápno.

8.8. Párek navštěvuje **Salesiovku** a konečně po letech nachází a přelézá legendární kámen Čombe.

9.8. **Hadí skálu** u Horní Halže oblézá Párek a pokouší se tento zvolna zarůstající balvan vysvobodit z vegetace. Chce to ale pilu.

10.8. Pája s Pájou lezou v Rájci.

6.8. Manželé Svinaříkovi navštěvují **Wolkenstein**. Mimo prima polézání na Wolfslucht se věnují i požívání prima bratwurstů.

13.8. Mistr Svinařík se ženou a svým bratrem tvoří na **Bořeni**. Pln dojmů zde klubový básním opět tvoří.

14. – 28. 8. Čas dovolené tráví první týden Parekteam v Rakousku v okolí **Zell am see**. Turisticky zdolávají několik bezvýznamných koglů, např. Frühmesser (2245), Asitzkopf (1914), Geirkogel (1853), podnikají túru k ledovci Sonblick a zapytlují z důvodu bouřky kógl Stubnerkogel.

Druhý týden tráví Parekteam v **Chorvatsku**, kde se z vedra nedá dělat nic jiného, než celý den lovit potvory a věnovat se DWS na útesech.

Pája s Alešem a Zdeňkem Němcem řadí na Žluté stěně Žlebské.

2 půlka 8. Kostky tráví příjemnou rodinnou dovolenku v **Chorvatsku u Omiše**. Celkem zde vylezeno v ukrutném vedru 7 sportovních cest od 4a po 5c. Romantickou dovolenou umocňují ranní výstupy za svítání na horský pás skal nad mořem.

17.-20.8. Pája se Zdeňkem Němcem zdolávají vyhlášenou Cestu přes Rybu v jižní stěně Marmolady v Dolomitech.

15.8. – 2 2.8. Významný počin uskutečnili předseda Letoš s Blagodanem Sepochlapičem. Na kole se vydali zolat Watzmann (2713 m) z důvodu předražených pohonných hmot a dojeli i zpět. Na kole najeli cca 900 km. (bude i článek)

20.8. DeTonátoři si parádně zalezli na **Strašidlech**, večer nasbírali plnou tašku masáků. Ty mají nejraději.

20. – 21.7. Pivobraní na Mariánské si nenechává proklouznou mezi prsty kompletní harém Mistra Svinaříka a kompletní tým Hasičovců. V rámci akce se stavují na **Strašidlech a Sfingách**.

Tento víkend posuzují Jiří Netečný Šťastný alias

George Inertic Happy s rodinou a Tomem Hyksou tvrdost stupnice ve **Frankenjuře**. Posudek ještě není k dispozici.

23.8. Honza Unger s Týnou působí v bouldrové oblasti Vysoký vrch v Dubských skalách.

26. – 28.8. Šestnáctiboje na **Eurohrách** v Doksech se za Horoklub účastní Bandasky, Tom a Marťan Jechů

28.8. Klubový básník, Květuška, co nechtěla jet, Petr, co si zapomněl kalhoty a Agnes se projíždějí celou nedělí po **Doupovských horách**.

27. – 30.8. Již jen samotná Kostka s klukama ze záchrany z Ústí působí v okolí **Zugspitze**. Vylezli dvě těžké feraty klasifikace D/E v jeden den – **Seebener Wasserfall** Klettersteig a Klettersteig Tajakante. Dále prakticky solo vystoupali na **Sonnespitze**.

30.8. Do **Oráče** na prváče s Blagodanem Pytličem plkajíc vždy o ničem vydává se Svinčo.

31.8. Letoš s Párkem mění tři nýty v cestě Babí léto a jeden nýt v cestě Chrudimská v **Perštejně**. Ludva pak s bratránkem mění krabici v Netopýři. Svinčo s Květou to jistí odspodu a přinášejí kladivo.

Hádej, hádej kvakoši...

Kde se nachází tento skalní útvar. Odpovědi zasílejte na email redakce.

